

Kjørfler ikke med Nette kunde fordres af dem. Amtsforvalteren lader anlægge Sag mod en af de Stridige, og lader optage et Tingsvidne, og der bliver det forklaret af de Vidner, han fører, at en tidligere Amtsforvalter havde forlangt denne Kjørfler som en Billighed, og at den den Gang kun var bleven ydet, fordi man syntes godt om Manden. Den er i Tidernes Løb blevet ved og nu betragtes den som en Byrde, som skal vedblive at hvile paa alle de Gaarde, hvis Besiddere i sin Tid have været saa trofkyldige at ville vise en Embedsmand en Billighed. Dette Exempel har forekommet mig meget paafaldende. Der kan være andre Tilfælde, hvor man maaffee kunde oplyse noget lignende, men da det er mere uvisst, skal jeg ikke indlade mig derpaa.

Jeg skal til Slutningen bemærke, at Marsagen, hvorfor jeg her har bragt disse Spørgsmaal under Forhandling, er egentlig ikke at tilvejebringe nogen Forandring i Loven eller forat begrunde Stillingen af noget Endringsforslag til 3die Behandling; men det er, fordi jeg troer, at dette Forhold lettere vil kunne ordnes ad administrativt Veie, ved Instruxer fra Domainedirectoratet. Der har jo ogsaa ved Anvendelsen af Afsløsningsloven af 4de Juli 1850 været udfærdiget saadanne Instruxer; men Erfaringen har vist, at Indholdet deraf ikke altid er blevet anvendt af Commissionerne, og at de Fortolkninger og Veiledninger, som den daværende Indenrigsminister gav, heller ikke af Domstolene ere blevne respecterede som rigtige; men i dette Tilfælde, hvor Regjeringen er den ene Part, vil det jo være givet i dens Magt at give saadanne Instruxer, som kunne være bindende, saa at der for dens Vedkommende ikke vil kunne opkastet Tvivl om Rigtigheden af deres Anvendelse.

Indenrigsministeren: Jeg skal foreløbig tillade mig at bemærke, at denne Lov er foranlediget af mig som daværende Domainedirecteur, fordi disse Kjørfler, som i sig selv ikke have nogen stor Pengeværdi, gav Anledning til høist ubehagelige Stridigheder, og navnlig foranledigede, at mange Sogne, som

havde en lang Veie til Vedkommende, de skulde kjøre for, beklagede sig over, at der i det Hele maatte anvendes en Arbeidskraft, som var mange Gange mere værd, end selve Kjørfleren hele Aaret igjennem, om det blev vederlagt med et passende Beløb; det er netop i Arvesæfsternes Interesse og tildeels foranlediget af dem, at Lovforslaget er fremkommet. Naar den ærede sidste Læser dernæst bemærkede, at der kunde være Poster, som man fra Domainedirectoratets Side skulde instruere de Vedkommende om ikke at gjøre noget Krav paa, idet man nemlig skulde frasalde Afsløsningen af samme, saa maa jeg først foreløbig bemærke, at denne Sag ikke længere henhører under mit Ministerium, men som bekjendt under Finantsministeriet; men da jeg imidlertid er nøie bekjendt med Forholdene, saa skal jeg dog yttre, at jeg holder for, at Kjørfler for Amtmanden, hvilke naturligvis kun kunne gjælde for Reiser i Godsets Anliggender, factisk ere bortfaldne og efter Loven ikke kunne fordres afløste. Naar der dernæst blev nævnt Kjørfler for Kjøbenhavns Amtsforvalter, for at hente Brændsel, da er det jo klart, at han, naar det kun har været en Billighed, ikke kan være berettiget dertil. Der er to andre Punkter, som derimod ere meget tvivlsomme og af temmelig stor Betydning, nemlig om Kjørflerpligten kun strækker sig til Embedsforretninger, som eksisterede dengang, Skjødene bleve udstædte, eller til alle Embedsforretningerne, ogsaa dem, som Regimentskriverne senere kunde faae; det er det meest omtvistede Spørgsmaal i hele Sagen. Det er ganske rigtigt, at Birkedommeren i Kronborg vestre Birk har antaget, at Rettingen ikke tilkommer Amtsforvalteren i sidstnævnte Omfang, hvorefter Domainedirectoratet strax har indladt Sagen for Overretten, og jeg tvivler ikke paa, at, hvis Overretten skulde komme til samme Resultat, saa vil man erkjende, at Regimentskriverne ikke ere berettigede til de omhandlede Kjørfler. Skulde Domstolene derimod antage, at Meningen af Skjødene er den samme, som Domainedirectoratet har antaget, nemlig at Forskriften gjælder for alle Embedsforretninger, baade nye og gamle, saa er der jo ingen Grund til, at man med Hensyn til disse Arvesæfster, der